

De Column van Jetje Van

Mission impossible?

Gezien: 23 september

Gemeentelijk Theater: Raadsdebat

Onderwerp: Regionale Energie Strategie (RES 1.0 U16)

Op 23 september was er in het gemeentehuis van Zeist een raadsdebat over de RES 1.0, de Regionale Energiestrategie.

Mij was gevraagd er ("eventueel ook") onder pseudoniem een stukje over te schrijven, voor de achterban van betrokken groeperingen en bewonersorganisaties in Zeist.

Het mocht geprononceerde of ironische boodschappen bevatten. Van beide soorten ben ik tegenstander. In die mate dat ik hier alleen onder schuilnaam voor durf uit te komen.

De energietransitie is een noodzakelijke inspanning die wereldwijd met kracht en wijsheid dient te worden opgepakt. Dienen: ja, niet moeten. Wees spaarzaam met 'moeten'. Besturen is dienen. En ook al is 'dient' een synoniem voor 'moet', het voelt direct sympathieker en voorkomt misplaatst tegenstribbelen.

Weerstand was het eerste dat me opviel in het debat. Burgers die zich op voorhand (en terecht) verweerden tegen absurde planideeën. Het waren slechts onderzoeken volgens de wethouder. "Alles in dit document is al eerder door u besloten", zei hij tot de Raad. "De rest is alleen maar een onderzoeksverplichting".

"Hij zeg dan wel, dat er geen plan leg, maar dat leg er natuurlijk wel...". Ik hoorde het een raadslid smiespelen. Hij met die bescheiden Utrechtse tongval, waarin de "t" soms wegval.

Er was ruim tijd uitgetrokken voor de inspraak. Vooral de deskundigheid van de insprekers viel me op. Zonder uitputtend te zijn, noem ik Rutteman, Rijnsoever, Greeven. De raadsleden stelden vooral vragen. Een specialistische ambtelijke ondersteuning miste ik.

Naarmate het debat vorderde kreeg ik meer en meer een 'Mission Impossible' gevoel. Unaniem werd de urgentie benadrukt, concrete aanpak bestond uit onhaalbare voorstellen. Er waren wel mogelijke uitwegen, maar die waren zo integraal dat het alleen maar moeilijker werd.

Thuis heb ik dat ook wel eens. Dan beprek ik een lastig probleem met mijn man, één waarvoor ik niet echt een oplossing heb en dat eindigt dan stevast in een nog groter probleem.

Tijd voor de donderpreek. Vroeger hadden we de dominee, nu hebben we de externe deskundige. "Als we niets doen gaan we allemaal naar de verdommenis...." (mijn samenvatting). Over de inspreker die zojuist zijn hele huis had geïsoleerd en zonnepanelen had gelegd werd schamper gesproken. Dat was namelijk al ingecalculiseerd in de 'route' van de RES.

"We moeten nog helemaal naar Spanje, dus die luttele tempoversnelling van jou telt niet." Had u ook zo'n ongezellige vader? Ik wel. En hij had verbijsterend weinig gevoel voor humor. We werden allemaal ouder dan hij.

I res my case.